

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-05032021-3643

Volume: 5

Issue: 3

Month: January

Year: 2021

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 13.11.2020

Accepted: 25.12.2020

Published: 01.01.2021

Citation:

Petchiyammal, P.
"Tholkappiya Elements
and Mu. Metha's Poem
of Illutha Elluthukal."
*Shanlax International
Journal of Tamil Research*,
vol. 5, no. 3, 2021,
pp. 64-71.

DOI:

[https://doi.org/10.34293/
tamil.v5i3.3643](https://doi.org/10.34293/tamil.v5i3.3643)

*Corresponding Author:
petchilakshmi18@gmail.
com

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

Tholkappiya Elements and Mu. Metha's Poem of Illutha Elluthukal

P. Petchiyammal

*Assistant Professor, Department of Tamil
Sri Sarada College for Women, Tirunelveli, Tamil Nadu, India*

 <https://orcid.org/0000-0001-9772-8046>

Abstract: The first book found in Tamil is the grammar book Tholkappiyam. In Sangam literature many researches are being carried out on the basis of Tholkappiyam. In recent days, there is a custom of researching each and every element of Tholkappiyam with novel perspectives. Similarly, an attempt has been made in this study to infuse fifteen literary elements, among the thirty four quoted in Tholkappiyam, such as say (Kootru, Listener (Ketpor), Field (Kalan), Period (Kalam), Prelude (Munnam), Motive (Nokku), Maattu, Remnants (Echam), subject (Porul), Legacy (Marabu), (Consequent/use) Payan, Gesture (Meippadu), satire (Angatham), Implicit (Ullurai), Thinai (Division) with the poem drawn letters (izhutha ezhukkai) of Mu. Metha. This essay defines each element, matches with the poetic lines and explains. The research reveals the matching of all the elements mentioned above except satire.

Key Words: Tholkappiyam, Seiyuliyal, Tholkappiya Ilakkiya Koorugal, Bharathi, Mu. Metha.

References

1. Ilambooranar. (2013). *Tholkappiyam*, Chennai, Saratha Pathipagam, Ninth Edition.
2. Shivalinganar, A. (2015) *Tholkappiyam Seiyuliyal*, Editor Dr. K. Visayaraghavan, Chennai, World Tamil Research Institute
3. Mehta, M. (2008). *Kathiruntha Katru*, Thirumagal Publishing, Eighth Edition
4. Vijayalakshmi. (2019) *Tamil Literary Theory*, Poovarasi Veleeyidu, Chennai First Edition,
5. Vellaivananan. (1989). *Tholkappiyam Seiyuliyal*, Chennai, Student Publishing, 20, P3.

தொல்காப்பியக் கூறுகளும் மு.மேத்தாவின் இழுத்த எழுத்துகள் கவிதையும்

ப. பேச்சியம்மாள்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
ஸ்ரீ சாரதா மகளிர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி

ஆய்வுச் சுருக்கம்: தமிழில் கிடைத்த முதல் நூலாக தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூல் உள்ளது. தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு சங்க இலக்கியங்களில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. தொல்காப்பியச்செய்யுளியல் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துபுதிய நோக்கில் ஆராயும்போக்கு தற்காலத்தில் உள்ளது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் கூறும் முப்பத்து நான்கு வகை இலக்கியக் கூறுகளில் கூற்று, கேட்போர், களன், காலம், முன்னம், நோக்கு, மாட்டு, எச்சம், பொருள், மரபு, பயன், மெய்ப்பாடு, அங்கதம், உள்நுறை, திணை எனும் பதினைந்து கூறுகளைப் புத்திலக்கியங்களில் ஒன்றான மு.மேத்தாவின் இழுத்த எழுத்துகள் எனும் கவிதையில் பொருத்திப் பார்க்கும் முயற்சியாக இக்கட்டுரை உள்ளது. ஒவ்வொரு கூறும் அதற்கான வரையறையைக் கூறி, கவிதைகளின் வரிகளை பொருத்திப் பார்த்து விளக்குவதாய் உள்ளது. ஆய்வில் கண்ட பயனாக பதினைந்து கூறுகளில் அங்கதம் எனும் கூறைத்தவிர மீதமுள்ள பதினான்கு கூறுகளும் பொருந்தி வந்துள்ளன.

முக்கியச் சொற்கள்: தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கூறுகள், பாரதி, மு. மேத்தா

தமிழில் கிடைத்த முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் எழுத்தறிவையும், மனிதனுடைய வாழ்வியல் செய்திகளையும் உணர்த்துகின்றது. படைப்பிலக்கியத்திற்கு வழிகாட்டும் நூலாகவும் தொல்காப்பியம் விளங்குகிறது. கவிஞர் தனது உணர்வை எழுத்து வடிவில் வெளிப்படுத்தும்போது ஒரு படைப்பாக உருவாகிறது. வாசகர்களும் படைப்பினைப் படித்து அதற்கு விமர்சனம் செய்கிறான். விமர்சனத்திற்கும் ஆய்விற்கும் வேறுபாடு உள்ளது. தன் மனம் சொல்லுவதை எழுதுவது, பேசுவது விமர்சனம் ஆகும். விருப்பு வெறுப்பின்றி உள்ளதை உள்ளவாறே திறனாய்வு செய்வது ஆய்வாகும். ஆனால் சிறந்த படைப்பு வாசகரது உள்ளக்கூட்டில் ஊசலாடிக் கொண்டே இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதைப் போலவே ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்ட இலக்கியமும் வாசகனது

விமர்சனத்தைவிட, ஒரு படி மேலேயே கொண்டுபோகும். “ஒரு பிரதியை வேறுபட்ட பதினைந்து நுண்ணோக்கிகள் வழியாகக் கண்டு செய்திகளைக் கண்டறிவதற்கான வாய்ப்பளித்தல்” (பக்.24, தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடு) என த.விஜயலெட்சுமி குறிப்பிடுகிறார். அவ்வாறு தொல்காப்பியர் கூறும் கூற்று முதல் திணை வரையிலான பதினைந்து கூறுகளை விளக்கி மு.மேத்தாவின் இழுத்த எழுத்துகள் எனும் கவிதையில் பொருத்திப் பார்ப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இவ்வாய்வானது நுண்ணிய பார்வையாக இருப்பதால் பத்தொன்பது வரிகள் மட்டுமே உள்ள கவிதையில் பதினைந்து கூறுகளையும் தேடும்போது ஏற்கனவே இருக்கின்ற (அ) கூறிய வரிகளைக்கொண்டே நோக்க முடிகிறது. ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொண்ட எல்லை சிற்றெல்லையாய் இருப்பினும்

அதன் விளக்கம் விவரித்துச் செல்வதாய் அமையும்.

இழுத்த எழுத்துகள்

வெள்ளைத்தாள்

நதிக்கரையில்

வார்த்தை மீன்களாவது

வராதா என்று

தவம் செய்யும்

ஓற்றைக்கால்

கொக்குகளாக

எங்கள் பேனா இருந்தது!

பாரதியின் பேனாவோ

தாள்களைத் தொட்டுத்

தழுவத் தொடங்கியதும்

அவன்

பேப்பருக்கு ஏற்பட்டது

பிரசவம்!

அவனுடைய

அழுத்தமான

எழுத்துக் குழந்தைகள்

தேசத் தேரையே

இழுத்துச் சென்றன!

எனும் கவிதையை மு.மேத்தா இயற்றியுள்ளார்.

மரபை வேண்டுமென்றே மீறுவது நவீனம் அல்ல. காலங்களின் மாற்றத்திற்கேற்ப, மனிதர்களின் தேவைக்கேற்ப ஒன்றை உருவாக்குவது, அல்லது தேவையற்றவற்றை மாற்றுவதே நவீனம் ஆகும். இக்கட்டுரையில் தேவைக்கேற்ப அல்லது இக்கால இலக்கியத்திற்கேற்ப உள்ள கருத்துகளின் வழியாக இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டு புத்திலக்கியத்தில் ஆராயப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் கூறும் முப்பத்து நான்கு கூறுகளில்

1. கூற்று
2. கேட்போர்
3. களன்
4. காலம்
5. முன்னம்
6. நோக்கு

7. மாட்டு

8. எச்சம்

9. மரபு

10. பொருள்

11. பயன்

12. மெய்ப்பாடு

13. அங்கதம்

14. உள்ளூறை

15. திணை

எனும் பதினைந்து மட்டுமே புத்திலக்கியங்களில் புகுத்திப் பார்க்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் கூறும் முறையை விடுத்து தற்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு புத்திலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படும் சொல், பொருள் தன்மைகளைக்கொண்டு இப்பதினைந்திற்கும் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் “பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும்” எனும் வாக்கிற்கு இணங்க, புதிய வரையறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வரையறைகளைக் கூறி, பின் சான்றாக மு.மேத்தாவின் இழுத்த எழுத்துகள் எனும் கவிதை அடிகளைக் காண்போம்.

கூற்று

கூற்றை இரு வகைப்படுத்தலாம். ஒன்று கதைசொல்லியின் கூற்று. இதில் படைப்பாளி, கதைசொல்லி, கதை சொல்லிக்குள் இயங்கும் வேற்றுக் குரல்களின் கூற்று என்பவற்றை அடக்கலாம். இரண்டு பாத்திரக் கூற்று. இதில் கதைக்குள் வரும் பாத்திரங்களின் உரையாடல் அடங்கும்.

படைப்பாளிக் கூற்று

‘எங்கள் பேனா இருந்தது’, ‘தேசத் தேரையே இழுத்துச் சென்றன’ எனும் வாக்கியங்கள் முறையே கொக்கு போல எங்கள் பேனா தவம் இருந்தது என மேத்தா, கவிஞர்கள் கூற்றாக வெளிப்படுத்துகிறார். ஆனால் பாரதியின் எழுத்துகள் தேசம் எனும் தேரையே இழுத்துச் சென்றன என மேத்தாவின் கூற்று வெளிப்படுத்துகிறது. இங்கு படைப்பாளியே கூறுபவராக உள்ளார்.

கேட்போர்

கேட்போர் நான்கு நிலையில் உள்ளனர். ஒன்று கதை சொல்லியின் கூற்றைக் கேட்கும் வாசகக் கேட்போர். இரண்டு, கதை நிகழ்வுக்குள்ளே வரும் பாத்திரங்களின் கூற்றைக் கேட்கும் பிறபாத்திரக்கேட்போர். மூன்று, பாத்திரமே கதைசொல்லியாக வரும்போது வாசகரை நோக்கித்தான் கூறப்படுகிறது எனும் நிலையில் வரும் மறைமுக வாசகக் கேட்போர். நான்கு, கதைசொல்லியே கேட்போராக மாறி ஐயம் கேட்பது போலவும் அதற்குக் கதை சொல்லி பதிலளிப்பது போலவும் அமையும் என்பதாகும்.

கதைசொல்லியின் கூற்றைக் கேட்கும் வாசகக் கேட்போர்

‘வெள்ளைத்தாள். இழுத்துச் சென்றன’ எனக் கவிதை முழுமையுமே வாசகனை நோக்கி கூறுவதாய் உள்ளது. மு.மேத்தா போன்ற கவிஞர்கள் எழுதுவதற்கு ஏதேனும் வார்த்தைகள் வராதா என்று காத்துக்கொண்டிருக்கும் போது பாரதியோ தனது எழுத்து எனும் குழந்தைகள் மூலம் தேசம் எனும் தேரையே இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறது எனக் கவிப்புலமையின் தாக்கத்தை வாசகரை நோக்கிப் படைப்பாளியான மு.மேத்தா கூறுகிறார்.

களன்

இடமும் இடத்திலுள்ள கருப்பொருள்களும் காலமும் பொருத்தமுற அமைந்த சூழலமைவுடன் கூடிய ஒத்திசைவுக் களனாகும்.

‘வெள்ளைத்தாள் எனும் நதிக்கரையில் வார்த்தை எனும் மீன்களாவது வராதா’ என்று காத்திருந்ததாக கவிஞர் கூறுகிறார். இதில் நதிக்கரை என்பது களனாக உள்ளது. பாரதியின் எழுத்துகள் எனும் குழந்தைகள் தேசம் எனும் தேரையே இழுத்துச் சென்றன என்பதில் தேசம் என்பது களனாக உள்ளது.

காலம்

காலத்தை இரு வகைகளாக பகுக்கலாம். ஒன்று கதைசொல்லியின் காலம், இரண்டு கதைக்குள் வரும் நிகழ்வுகளின் காலம்.

“எங்கள் பேனா இருந்தது”, “பேப்பருக்கு ஏற்பட்டது பிரசவம்”, “இழுத்துச் சென்றன” எனும் அடிகளில் இருந்து கவிதை முழுவதுமே இறந்த காலத்தில் நடந்த செய்திகளை சுட்டிக் காட்டுவதாய் உள்ளது. இக்கவிதை காலக்கூறில் சரியாகப் பொருந்தியுள்ளது. பெரும்பான்மை புத்திலக்கியங்கள் காலவரிசையில் முன், பின் முரணாகக் கூறியே செல்லும். ஆனால் மு.மேத்தா சற்றும் சரிவுரவில்லை. இதே கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக்கொண்டு த.விஜயலெட்சுமி, புதுமைப்பித்தனின் பொன்னகரம் எனும் சிறுகதையை ஆராய்ந்த போது, அவர்தம் கட்டுரையில் காலக்கூறு பொருந்தி வரவில்லை.

முன்னம்

ஒரு பிரதியில் சொல்லப்படும் கூற்று (கதைசொல்லி) யார் கூறுகிறார், யாரை நோக்கிக் கூறப்படுகிறது, எந்தச் சூழலில் கூறப்படுகிறது, சூழல் மாறும்போது பொருள் மாறுபடுகிறதா? என்பனவற்றை உய்த்துணர்ந்து கூறுவதாகும். கதை சொல்லி தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் மூவிடத்தில் எந்த இடத்தில் இருந்து சொல்லிச் செல்கிறார் என்பதை அறிவதாகும்.

இக்கவிதையில் கதைசொல்லியும், கவிதையின் ஆசிரியரும் ஒருவரே. ஆனால் ஆசிரியர் தான் என தன்மை ஒருமையில் கூறாமல் “எங்கள் பேனா” என்று தன்மைப் பன்மையில் உரைக்கிறார். படைப்பாளிக்கு படர்க்கையில் உள்ள பாரதியை வாசகனுக்கு முன்னிலைப்படுத்துவதாய் பாரதியின் பேனாவோ தாங்களைத் தொட்டுத் தழுவத் தொடங்கியதும்” எனும் அடிகள் உள்ளன. “அவன் பேப்பருக்கு ஏற்பட்டது

பிரசவம்! அவனுடைய அழுத்தமான எழுத்துக் குழந்தைகள் தேசத் தேரையே இழுத்துச் சென்றன!" எனும் அடிகளானது கவிஞருக்குப் படர்க்கையில் உள்ள பாரதியை, கவிஞருக்கு படர்க்கையில் உள்ள வாசகனுக்கு உரைப்பதாய் உள்ளது. இவ்வாறு தன்மைப் பன்மை, முன்னிலை ஒருமை, படர்க்கை என மூவிடமும் இக்கவிதையில் இருப்பதை காண முடிகிறது.

இழுத்த எழுத்துகள் எனும் கவிதையில் கவிஞன் ஒரு நேர்க்கோட்டுப் பாதையில் கவிதையை கொண்டு செல்கிறார். கேட்போர் கூறில் பார்த்தபோது 'வெள்ளைத்தாள். இழுத்துச் சென்றன' என்பதில் ஒரு படைப்பாளியாக தனக்கு வேண்டிய படைப்பை படைக்க கொக்குபோல காத்திருக்கிறோம் என்றும், பாரதியின் பேப்பருக்கோ பிரசவம் ஏற்பட்டது என்றும், எழுத்து எனும் அக்குழந்தைகள் தேசத்தை ஒரு தேர்போல இழுத்துச் செல்கின்றன என்றும் தெரிவிக்கிறார். இவையாவும் பாரதியின் படைப்பை மேம்படுத்துவதாய் அமைகிறது.

நோக்கு

ஒரு பிரதியின் படைப்பு நோக்கத்தை நிறைவு செய்வதற்காகப் படைப்பாளி கையாண்டுள்ள அனைத்துக் கூறுகளையும் இந்த நோக்கு என்னும் நுண்ணோக்கியின் வழியே பார்த்து, அதன் காரண, காரியத் தொடர்பை வெளிக் கொணரலாம்.

படைப்பு நோக்கு

இழுத்த எழுத்துகள் எனும் கவிதையை படைத்த மு.மேத்தா கவிதையில் தனது பேனாக்கள் காத்திருக்கும் போது, "பாரதியின் பேனாவோ தாள்களைத் தொட்டுத் தழுவத் தொடங்கியதும் அவன் பேப்பருக்கு ஏற்பட்டது பிரசவம்" என கூறி பாரதியின் கவிச்சிறப்பினை வெளிப்படுத்துகிறார். மேலும் "அவனது எழுத்துக்குழந்தைகள் தேசத் தேரையே இழுத்துச் செல்கின்றன" என்று கூறும்போது

வேறு கவிஞர்களை சுட்டிக்காட்டாமல் ஏன்? பாரதியை முன் உதாரணமாக காட்டினார் என்பதை அறிய முடிகிறது. பிற கவிஞர்களின் கவிதையானது பாரதியின் விசையுறு பந்தினைப் போல் தாய்நாட்டிற்கு, சுதந்திர தாகத்தை வெளிப்படுத்துவதாய் அமையவில்லை என்பது கண்கூடு. எனவேதான், படைப்பாளி பாரதியை கவிதையில் படைத்து சிறப்பித்துள்ளார்.

மாட்டு

புத்திலக்கியத் திறனாய்வுக் கூறாக "மாட்டு" என்னும் கூறை விரிவுபடுத்தும் போது செய்யுளில் உள்ள அதேநிலையில் கொள்ள முடியாது. இருப்பினும் ஒரு கதைப் பிரதியில் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் மாறி மாறி முன்னும் பின்னும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். முன்னோக்கு, பின்னோக்கு உத்தியாக உள்ளதைக் காணலாம்.

கவிதையின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை பாரதியின் மேன்மையை நிலைநாட்டுவதாய் கவிஞர் கவிதை படைத்துள்ளார். அதில் "அவன் பேப்பருக்கு ஏற்பட்டது பிரசவம்" எனும் அடியில் சொல்லை மாற்றி அமைத்து கவிதைகளின் உத்திகளைப் புகுத்தியுள்ளார். அதாவது "அவன் பேப்பருக்கு பிரசவம் ஏற்பட்டது" என்று கூறியிருந்தால் படிப்பதற்கு எளிமையாக இருந்திருக்கும். ஆனால் கவிதை சொல்லும் திறனில் முன் பின் முரணான வார்த்தை அமைப்பது பரவலாக உள்ளவையே. எனவே இது கவிதையின் மாட்டு உறுப்பாக கொள்ளப்படுகிறது. இக்கவிதையின் பொருளானது நேர்க்கோட்டு உத்திமுறையில் அமைந்துள்ளது. ஏனெனில் சொல்ல வந்த கருத்தை உவமையோடு வாசகனுக்கு புரியும்வகையில் வெளிப்படையாக உணர்த்தியுள்ளார்.

எச்சம்

ஒரு பிரதியில் படைப்பாளி அறிந்தே விடுகின்ற சொல் இடைவெளி, பொருள்

இடைவெளி என்பதாகும். இதை வாசகர் நிரப்பி செல்கிறார். இவ்வாறான படைப்பாளியின் படைப்பாற்றல் திறனை எச்சமாகக் கொள்ளலாம்.

“வெள்ளைத் தாள் நதிக்கரையில் வார்த்தை மீன்களாவது வராதா” என்று காத்திருப்பதாக கவிஞர் கூறுகிறார். இதில் “வார்த்தை மீன்களாவது” எனும் சொல்லானது பொருளெச்சத்தை உடையது. ஏனெனில் ஆற்றில் மீன், நண்டு, வாத்து, கொக்கு என பலவகை உண்டு. மீன்களிலும் பல வகை உண்டு. சாதாரண மீனாவது கிடைக்காதா என மீனவன் தொழிலுக்காக ஏங்குவான். அதுபோல கவிஞன் தாம் படைக்க வேண்டிய படைப்பிற்காக ஏதேனும் ஒரு சாதாரண சொல்லாவது கிடைக்காதா என காத்திருப்பதாய் உள்ளது. ஆதலால் இங்கு பொருளெச்சமானது சரியாகப் பொருந்தியுள்ளது.

பொருள்

ஒரு புத்திலக்கியத்தின் ஒட்டுமொத்த உட்பொருளையும், அதற்குதுணை செய்யும் உட்பொருளையும், பாடுபொருளையும், காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் சேர்த்துப் பார்ப்பதே பொருள் கூறு ஆகும்.

இழுத்த எழுத்துகள் எனும் ஒட்டுமொத்தக் கவிதையின் பொருளாக அமைவது எல்லா மாநிலங்கள் அடங்கிய ஒட்டுமொத்த தேசத்தின் குரலாய், சுதந்திரம், பெண்ணுரிமை, ஒற்றுமை போன்ற அனைத்தையும் அனைவரின் உள்ளப் பாங்கை வெளிப்படுத்துவதாகவும், அவரது எழுத்து எனும் குழந்தைகள் தேசத்தை ஒரு தேர்போல இழுத்துச் செல்கின்றன என்றும் படைப்பாளி வலியுறுத்துகிறார்.

உட்பொருளாக மற்ற கவிஞர்களைக் காட்டிலும் பாரதியின் கவிக்குத்தனிப்பெரும் மதிப்பு உண்டு என்பதை உணர்த்துகிறார். ஆதலால் தான் எண்ணிலடங்கா கவிஞர்கள் இருந்தபோதிலும் பாரதியைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

மரபு

குறிப்பிட்ட புத்திலக்கியப் படைப்பில் மொழித்தளத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள அனைத்துக் கூறுகளையும் மரபு எனும் திறனாய்வுக் கூறினாள் ஆராயலாம். நூலாக்க மரபு, பிறமொழிச் சொல், அகம், புறம், தொழில், சாதி, இனம், பழக்கவழக்கம் போன்ற பல வகை மரபுகள் உள்ளன.

இக்கவிதையில் பேப்பர் எனும் ஆங்கிலச் சொல்லும், பிரசவம் எனும் வடமொழிச் சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மு.மேத்தாவிடே உரித்தான பாணியில் புதிய கலைச்சொல்லாக வார்த்தை மீன், பேப்பருக்கு பிரசவம், எழுத்துக் குழந்தைகள், தேசத்தேர் என நான்கு சொற்களை தமிழுக்கென நன்கொடையாகப் படைத்துள்ளார்

பயன்

இலக்கியத்தின்மூலம் வாசகர் தன்னுணர்வாலும் அறிவாலும் அனுபவத்தாலும் உய்த்துணர்ந்து அறியக்கூடிய கருத்தைப் பயன் என்று வரையறுக்கலாம்.

கவிதை முழுக்க ஆராய்ந்ததில் கவிஞர், பாரதியின் படைப்பை உயர்த்திப் பிடித்து, வாசகனுக்கு பாரதிமேல் ஈர்ப்பு உண்டாகச் செய்துள்ளார். குறுகிய எண்ணமில்லாத பாரதியின் பரந்துபட்ட பார்வையானது, பாரதியின் எழுத்துகள் வழியாகத் தேசத்தேர் இழுக்கப்பட்டது என்று சுட்டியமையால் பாரதியின் மொழிப்பற்றும், தேசம் மீது கொண்ட எல்லையில்லாபற்றும் வெளிப்படுகின்றன.

மெய்ப்பாடு

‘நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்று

அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப’

(தொல். 1197)

என எட்டு மெய்ப்பாடுகள் உள்ளதாக தொல்காப்பியர் கூறுவதோடு அதன் சூழல்களான முப்பத்து இரண்டையும் கூறுகிறார். அவை:

1. நகை - எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடமை
 2. அழகை - இழிவு, இழிவு, அசைவு, வறுமை
 3. இளிவரல் - மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை
 4. மருட்கை - புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம்
 5. அச்சம் - அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், தம் இறை
 6. பெருமிதம் - கல்வி, தறுக்கண், புகழ், கொடை
 7. வெகுளி - உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை
 8. உவகை - செல்வம் உடைமை, புலன், புணர்வு, இன்ப விளையாட்டு
- என்பனவாகும். இதன் நிலைக்களனாக முப்பத்து இரண்டு உத்திகளை

“ஆங்கு அவை ஒரு பாலாக ஒரு பால்.
இவையும் உளவே அவை அலங்கடையே”
(தொல். 1206)

எனும் நூற்பா வழியாக உடமைகள், அவற்றை எண்ணி மகிழ்தல், நடுவு நிலைமை, அருளொடு இருத்தல், இயற்கைப் பண்பு, அடக்கம், ஒழுக்கம், அன்பு, அளவில் மிகுதல், பிறரைத் துன்புறுத்தல், ஆழ்ந்து எண்ணுதல், வாழ்த்தல், தீமைக்கு நாணுதல், உறக்கம், அரற்றுதல், கனவு, வெறுத்தல், நினைத்தல், அஞ்சுதல், சோர்ந்திருத்தல், கருதுதல், ஆராய்தல், விரைதல், நெடுமூச்சு, செயலற்ற தன்மை, துன்பம், மறதி, பொறாமை, மெய்ப்புழுக்கம், ஐயம், உள்ளமிகுதி, நடுங்குதல் இவையும் உட்படும் என்று கூறுகிறார். எனவே

இவற்றையும், இவையல்லாத வேறு மெய்ப்பாடுகள் புத்திலக்கியத்தில் வெளிப்பட்டால் இனம் காணலாம்.

கவிதையில் பாத்திர மெய்ப்பாடு இல்லை. இருப்பினும் வாசகர், படைப்பாளியின் மெய்ப்பாட்டை ஊகித்து அறிய முடிகிறது. அவை:

1. கல்வி (பெருமிதம்) - பாரதியின் கல்வி அறிவை எண்ணி படைப்பாளனாக மு.மேத்தா பெருமைகொள்ளும் விதமாய் அவரது சிறப்பைக் கூறியுள்ளார்.
2. கொடை (பெருமிதம்) - பாரதியின் எழுத்திலக்கிய கொடை குறித்து மு.மேத்தாவிற்கும், மு.மேத்தாவின் புதிய சொல்லாடல் குறித்து வாசகனுக்கும் பெருமிதம் உண்டாகிறது.
3. பெருமை (மருட்கை) - பாரதியின் கவிப்புலமானது அவனது எழுத்துகள் வழியாக தேசம் எனும் தேரையே இழுத்துச் செல்கிறது என்று கூறுவதால் பாரதியை எண்ணி வாசகனுக்குப் பெருமை உண்டாகிறது.

அங்கதம்

எள்ளலோடமைந்த செய்திகளோ, வசைகளோ, எள்ளல்களோ, வஞ்சப்புழைச்சிகளோ ஏதுவாகினும் அதை அங்கதம் எனலாம். இக்கவிதை முழுவதும் அங்கதக் கூறு காணப்படவில்லை.

உள்ளுறை

படைப்பு நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புடைய பொருளை உணர்த்துவதற்காகச் சொல்லப்படும் செய்தி, நிகழ்வு, வருணனை, உரையாடல், உவமை, விளக்கம் (படிமக்காட்சி), குறியீடு போன்றவற்றைப் புத்திலக்கியங்களுக்கான உள்ளுறை எனலாம்.

இங்குக் கட்டமைத்த வரையறையின்படி இழுத்த எழுத்துகள் கவிதையை பார்த்தோமேயானால் “ஓற்றைக்கால் கொக்குகளாக எங்கள் பேனா இருந்தது” என்பதில் இரைக்குக் காத்திருக்கும்

கொக்கே தக்க உதாரணம். அதுபோல படைப்பாளர்களும் படைப்பின் வார்த்தைகளுக்குக் காத்திருப்பதைக் கூறுவதால் உவமை எனும் உள்ளுறையை காண்கிறோம். உருவக உள்ளுறைக்கு சான்றாய் “எழுத்துக் குழந்தைகள்”, “தேசத்தேர்” என்பன அமைந்துள்ளன.

திணை

தொல்காப்பியம் உணர்த்தும் அகம், புறம் எனும் இருதிணைகளுடைய நிலம், பொழுது, பொருள் எனும் கூறுகள் அல்லாமல் நகர்த்திணை, கணினித் திணை, பனித்திணை என்று தமிழர் வாழும் பகுதிகளுக்கேற்ப திணைகள் விரிவடைகின்றன. புத்திலக்கியங்களில் இவற்றைப் பொருத்தும்போது நிலம் வளர்ச்சி அமைந்துள்ளமையும் கருப்பொருள் மாற்றங்களையும் உட்படுத்தலாம். அதனால் அகமரபுகள் இன்று எவ்வாறு மாறியுள்ளன என்பதையும் அறியலாம்.

“பாடாண் தானே கைக்கிளை புறனே”

(தொல். புறம். நூற். 78-1)

என்பது நாம் அறிந்ததே. இங்கு கைக்கிளைக்கு புறனாக இருக்கக்கூடிய பாடாண் திணையானது சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் புத்திலக்கியத்தில் பயன்படுத்தும் விதமாய் கடவுள் அல்லது மனிதனைப் புகழ்தல், வழி சொல்லிக் கொடுத்தல், அது சார்ந்த நிகழ்வுகள், கைமாறு பெறுதல் என வரையறுக்கப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில்

இங்கு பாடாண்திணை என்று உரைக்கலாம். ஏனெனில் பாரதியின் புகழை, அவரது திறமையை போற்றும் சிறப்பிக்கும்விதமாய் அமைகிறது.

முடிவுரை

பாரதியை சிறப்பிக்கும் விதமாய் மு.மேத்தா “இழுத்த எழுத்துகள்” எனும் கவிதை படைத்துள்ளார். தொல்காப்பியம் கூறும் பதினைந்து கூறுகளே வித்தாகும். தொல்காப்பியம் கூறும் பதினைந்து கூறுகளைப் புத்திலக்கியக் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு வடிவமைத்து அதன்கண் உள்ள வரையறைகளை இக்கவிதையில் புகுத்திப் பார்த்தபோது பதினைந்து கூறுகளில் அங்கதம் எனும் கூறைத்தவிர மீதமுள்ள பதினான்கு கூறுகளும் பொருந்தி வருகின்றன.

துணை நூற்பட்டியல்

1. இளம்பூரணர், (2013). தொல்காப்பியம், ஒன்பதாம் பதிப்பு, சென்னை, சாரதா பதிப்பகம்.
2. நகுலன், (2001). நகுலன் கவிதைகள், பெங்களூர், காவ்யா பதிப்பகம்,
3. விஜயலெட்சுமி, த. (2019). தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடு, சென்னை, பூவரசி வெளியீடு,
4. வெள்ளைவாரணன், க. (1989). தொல்காப்பியம் செய்யுளியல், சென்னை, மாணவர் பதிப்பகம்.